

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Vorwort

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

εφ' ἑαυτὸν. μᾶλλον τὴν ἰδίαν πονηρίαν κατὰ στήθεσιν φανε-
 ράν, ἢ τὴν ἐμὴν ἐξελέγκην. εἰσὶ γὰρ παμμίχροί πνευ ἀν-
 θεοποι, οἱ πνευ κακίας ἐαυτοῖς πανήγυριν πνευ στυγερῶν
 τε, πάντας τοὺς ὑπερέχοντες τῆν ἀνδρῶν κηλίσι πνευ ἀ-
 σελγίας καὶ μεθρηρίας καταρυπαμένω ἀπεδάξουσιν. ἵνα
 δὴ πνευ τῆν ἐαυτῶν πονηρίαν τῆν κοινότητι τῆν παθῶν πορὸς
 τοὺς ἐπ' ἀρετῆν ἀφ' ἑαυτῶν, συσκιάζουσιν. ἐμείνω μὲν τοὶ
 οὐκ αἰ ἐξαρνος εἶμι, ὅτι ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς τῆν ἐείδω, ἐστὶν
 ὅτε τῆν δέοντος παρέξ' ἀπὸ δὴ δημοσθένος, καὶ δὴ συκοφαν-
 πίας τοὺς ἐχθροὺς ἐπιπέμω. ἐφ' οἷς ἐγὼ αὐτὸν οὐτ' ἐ-
 παμνοίω ἐπ' ἀποδεχοίμην συγνώμης δ' ὡς ἀνθρώπων πνευ
 παθῶν, ἀξίω. καὶ περὶ γὰρ οἱ εὐφοροὶ κῆποιες τῶν ἀγρῶν
 ἔστιν αἰ καὶ τῆν βλαβεροῦ βλαβῶν φύσει. οὕτω καὶ αἰ μα-
 γάλαι φύσεις, ὅπερ δὲ σῆχος, ὁ πλάτων ἀπαρλώατο, μεγά-
 λας ἐκφέρειουσιν εἰς ἴση καὶ τὰς κακίας. ὁ δὴ σύμπαντος τῆ
 χρόνου αἰ ἴση ἐμὴ οὕτω φανερόν κατὰ στήθεσιν, ὡς περὶ ἑρῶν
 ἐπ' τὸ γνωρίζει. τῆν δὲ ἀφ' ἑαυτῶν μαίτην. ἀλλ' ὑπὸ τῶν
 παθῶν τῆν παθῶν εἰς τῆν ὄξωκαίλαι τὸν δημοσθένω, ὡς
 εἰκόντα καὶ εἰδὸν τῆν παρ' ἑαυτῶν ὁλέθριον ἡμέδαμ' ἐμαυτῶν
 γὰρ παρ' ἑαυτῶν, ὁ πνευ δὴ πορὸς ἑτέροι πνευ ἐγνωκότες εἰσιν, οὐκ αἰ
 δυνάμην. ὁ μολογῶ μὲν οὐκ φιλεῖν τῆ καὶ περὶ πολλοῦ
 ποιεῖσθαι τὸν δημοσθένω, ὡς καὶ διδάσκαλον ἐμοὶ ἡμέ-
 δμον (παρ' αὐτῶν γὰρ ἡ μὲν τῶν δεινότητων τῶν ἐν τοῖς λό-
 γοις σπουτέρας οὐκ ἴσης τῆς φύσεως μου ἢ ὡς περὶ γὰρ τι-
 λικοῦτον τὸ μέγεθος χωρεῖν. ἀλλὰ γὰρ τῆ ἑλλῆσι μόνω ἀμω-
 σγῆτος ἕμαθον) καὶ τῆς περὶ αὐτὸν δόξης πολλῆς ἡμέ-
 εἰόν πνευ τῆ βολφίου ὄνομα μετοχὴ δὲ σάντα (οὐδα-
 μῶν γὰρ ὡς οἶμαι λαπνίζων ἐ δημοσθένος ἀγνωσθῆσεται,
 ὅπου μὴ πνευ τῆν ὄπικαὶς ἐχόντων καὶ τῶν ἐπιμαρξῆσιν οὐ
 χαιρῶντων ἀγαπηθῆσονται, ὅτι περὶ τῶν ὁ βόλφιος πορὸς
 τῶν ἀττικῶν τριβώνω τὸν δημοσθένω καὶ ῥωμαϊκῶν τῆ-
 βεντων ἐπιμαρξῆσται) ὁ μὲν δὲ πνευ εἰσιν ἀπέχων αἰ ἐμαυτὸν
 βουλοίμην, ταύτης εἴτε δὴ θείαν, εἴτε αὐθάθειαν, εἴτε καὶ
 ἀδικίαν γὰρ λέγειν, ὡς ὁ μολογῶ μὲν καὶ ἀποδεχοίμην
 τῆ ἀληθείαν αἰ λέγειν. πολλὰ δὲ τῶν ἐπ' ἀγνωμονε-
 σῆτος ἐπ' νομίζω, τοὺς τὰ περὶ ὑπάρξαντα πάντα πορὸς
 τὰ τελευταῖον ἐμβάσιτα κέμοντας. οὐκ δὲ ἀγνωμονας
 μόνον, ἀλλὰ καὶ λίαν δὴ θείας οἱ πνευ αὐτοῖ μῆτε τὰ ἴδω
 μῆτε τὰ κοινὰ διοικεῖν εἰδότες, μὲν τῶν αὐτῶν ἐπ' ὄξω-
 δοις δημοσθένος καὶ κικέρονος διδάσκαλοις ἐαυτοῖς κα-
 διστασιν, τῆν πάντων τῆν καὶ ἐαυτοῖς ἀρχόντων τε καὶ σο-
 φῶν διδασκάλων γερημιῶν. οὐ λογίζονται δὲ οἱ ἀρί-
 σταρχοὶ οὗτοι, ὅτι μὲν τὰ περὶ γὰρ καὶ ὁ τυχερῶν ἀνθεο-
 πορὸς τὰ σφάλματα τῆν περὶ τῶν ἀμῶν κατενοσησεν ἀπερ,
 πορὸν ὅτι χειρὶ θῶν καὶ τοὺς φρονιμωτάτους τῆν ἀνδρῶν πα-
 ρέλαθεν. ἀλλὰ γὰρ τοὺς ἀγνώμοσι τούτοις κελταῖς, καὶ σο-
 φοῖς μὲν ἐπ' ἀποποιουμῶν, νυνὶ δὲ οὐκ ἐχουσιν, ἡμεῶς
 ὅτε δημοσθένος ἐν τῶν περὶ σφάνου, καὶ κικέρον ἐν τῶν ὄπικ-
 σολαῖς ἀπολελόγηται. περὶ τὸν τόνω αἰ εἴη πλείους πε-
 ρὶ τούτων ποιῆσθαι τοὺς λόγους. ἀλλ' ὡς πάντων τῆν εὐ-
 φρονοῦτων ἐγνωκῶν, ὅτι οὐκ ἀντάρτης ἔστιν ἢ ἀνθρώπων
 φρονήσις μῆτε κωλύειν τὰς θηλάτους (κατ' ὄξω πνευ
 φάνω) τῆν συμφορῶν, μῆτε δὴ δαιμονίας ἀπτηχεῖν. ὁ μὲν δὲ
 γὰρ καὶ περὶ ἐν τῶν χειμῶσιν ἔργον πνευ ἐστὶ τῆ κυβερνητῆ,
 καὶ περὶ ἀδενεῖς ὑπάρξον, ὁμοίας δὲ καὶ τῆν γερῶν ἐν τῶν
 γήμεδαμ' τὸν σίτον εἰ καὶ πολλὰς, νυνὶ μὲν αἰ χεῖλας,
 νυνὶ δὲ οἱ κερανοὶ, νυνὶ δὲ αἰ ἐπομβρία εἰς μετασπονίαν
 περὶ μῶσι πᾶσαν τούτων τῶν φιλοπονίας. οὕτως αἰ πνευ
 καὶ τῆ βελῆν μέχεται ἢ τύχη, μῆτε παύον) πορὸν αὐτῶν
 ἀμαρξῶν τ' ἀλλοπορὸς ἀλλο ἀφ' ἑαυτῶν βραβευθῆν πορὸς ἀλλήλας, πορὸν ἢ αἰ ἐμβάσις τῶν ἀμαρξῶν τῶν φιλοπν

A tā illius improbitatē coarguat, quā suam prodat. Sunt enim scelerata quaedam natura, quae ex sua vitiositatis conscientia, omnes magnos viros aliqua flagitiorum labe aspergere studeant, quo scilicet ipse sub umbra magnorum nominum minore cum infamia delitescant. Illud quidē non negarim in priuatis contentionibus aliquando oblitum officij Demosthenē, etiā per calumnias euersum iuisse aduersarios: in quo eum equidem neque laudo, neque probo (veritatis enim & virtutis semper est habenda ratio) sed ut homini ignosco. Ut enim secundum agrum noxiae etiā herbas gignunt, sic magna ingenia (ut Plato prudenter ait) magnis etiam vitiis aliquando abundant. Idque omnium etatum historiis sic declaratur, ut ineptum fuerit, hanc sententiā exemplis approbari. Sed priuatis illis affectibus sic indulgisse Demosthenem, ut volens & sciens Rempub. perderet, quicquid alij sentiant, ego mihi persuadere non possum. Fateor equidē amari à me & magnifici Demosthenē, ut & preceptorem meum (nam ab eo non quidem eloquentiā, quam angustia mei ingenij non capiunt, sed Graecū tamen sermonem vicique didici) & gloriae suae quantulamcunque partem in Vulsianum nomen deriuantem! nusquam enim, ut opinor, legetur latinus Demosthenes, quin aliqui grati homines, & non maligni recordentur, Vulsium fuisse primū qui Attico pallio Demosthenis, qualemcūque Romanam togam adiunxerit) tamen à me plurimum abesse velim hāc siue stultitiam, siue pertinaciam, siue iniquitatem, ut confessa ac demonstrata veritati viderer aduersari. Multo etiam iniquiores esse puto, qui consilia ex euentu spectant: nec iniquos dūtaxat, sed parū etiam sapientes, qui cū ipsi nec priuatā nec publicā rē gerere sciāt, se post tot secula Demosthenis & Ciceronis magistros esse debere putant, qui, omnium suae aetatis principū & sapientū magistri fuerunt. Nō considerāt isti Aristarchi, post rē gestam quēuis facile perspicere vitia rei gerendae quae antequā ad rem gerendam vētū fuisset, etiam prudentissimos quoque sefellerūt. Sed his iniquis stultaque sapientiae persuasionē inflatis hominibus, satis & Demosthenes in oratione de Corona, & Cicero penultima ad Lētulū epistola grauitate eruditē respōdet. Quare nihil necesse est, meliorem sumere orationē: praesertim cū hominibus moderatis omnibus persuasum sit, in humana prudentia nō satis esse virium, vel ad fatales calamitates prohibēdas, vel ad felicitatē cōparādam. Tamē ut in tēpestatibus aliqua sūt gubernatoris partes, quāuis infirmus: ut ad excolēdū frumētū agricola opera requiritur, etsi saepenumero aliās gradine, aliās fulmine, aliās hymbribus, vota iacit (ut Ouidij verbis utar) longique perit labor irritus anni: sic perpetuū est Consilio certamen cū Fortuna: neque hac ancipiti Marte cōfligere desistunt, priusquam euentus arbitrium litem irreconciliabilem diremerit. Nec enim ea rerū humanarū ratio est, qua

hemencia in priuatis contentionibus.

Casus in euentu est causa successus opto. Quisquis ab euentu facta notanda ipsi sat.

Consilij & Fortuna certamen.

λοῦτας, μόνη δ' οὐδ' αὐτὴ δὲ ἀρχὴ μὴ ἀεὶ ἔσθ' ἀποφάσεων
 ἢ ἀπαρθείας, καί περ γὰρ ἔχοντος αἰχίνου ἐγκλημα πρὸς
 ἑσθ' τοῖς μακεδόσι γινώσκοντες τὸ δὲ οὐκ οὐκ αὐτάρκτως
 ἐξελκυσθὲν ἐν ἀμφιβόλῳ κείδεται ἐδ' αὐτοῦ κ' ἀμφοτέρων
 τόντε αἰχίνου κ' τὴ δημοσθένου ἀνδρα παρδαῖον καὶ φιλό-
 πολιν γινώσκοντες συγχωροῦν οἷος ἐκείτους ὑπολαμβάνει-
 δαι ἀξιοί. καὶ τὸ ἢ διενέχοντα ἀλλήλων, ὅτι ὁ μὲν δη-
 μοσθένης τὴ πόλεως ἀξιώματος, καὶ κινδύνου μὲν ἐν τῷ
 παρόντι συμπεπλεγμένον, ἐς τὸ μέλλον ἢ βεβαίας ἀσφα-
 λείας ἀπειποῦσθαι ἐσοχάζειτο, ὁ δὲ αἰχίνος τὴ παρούσαν
 εἰρήνην ἐσπεύοντο ποῖαν δῆποι ὄσσαν, ὅσον γὰρ τὴ δῆμον τὴ
 ἀθλιωμένων πολλῇ τε φιληθονία δεδουλωμένον, καὶ ἀδανέ-
 στερον γεννῶσα, ἢ ὡς ἀξιώμαχον εἶ) πρὸς Φίλιππον καὶ
 ἀλέξανδρον, δεινοτάτους πρὸς ἡμᾶς ἔχοντας βασιλεῖς, καὶ
 κατ' ἐκείνο καὶ μετ' ἐμῶν δυνάμειν ἔχοντας, ὁπότερος ἢ
 τῆ σκοποῦ μάχῃ ἔτιον, ἔδοξαμεν δὲ, οὐ πρὸς ἐμοῦ
 μὲν ἔστιν ἐκείνος δὲ αὐτὸς καὶ ἑαυτὸν τὰς ἐκείνου πρὸς
 φάσεις καὶ λογισμοὺς ἀντιθέτα ἔτι καὶ τοῖς ἑσθ' ὅτι οὐκ ἔστιν ἀ-
 μίχων ὅν ἡμῖν, τοῖς τὰ κερβεὶς τῆς ἰσορίας ἀγνοοῦσι. τὴ γὰρ
 ἀναιμρισθήτως ἀν' ἀντιθέτοις καὶ χροῖς ταύτης ἢ ὑπο-
 θέσεως, εἰ τὴ ἡλικίαν αἰχίνος ἢ δημοσθένος, τὴ γὰρ τῶν
 πάντων οὐκ οἶδεν, τοῖς τῶν ῥητόρων λόγους οὐκ αἰετὸς τῶν
 ἀλήθειαν ἐξετάζειται, ἀλλὰ πρὸς περὶ τῶν ῥητόρων
 ἀναφέρεται ὡς ὅτι τὸ πλείστον, ὁποῦναι αὐτοῖς, καταρά-
 κα, πλάττειν πᾶσι πολλὰ πολυμῆστατα, οὐκ ἦτιον ἢ καὶ
 ὅπιτυχος, οἱ γὰρ πολλοὶ τὴ ῥίνα κορυφῆς μεσοὶ ὄντες, καὶ ὁ-
 μετακίνητοι τῇ φύσει, ὑπὸ τῶν ῥητόρων ἀγνοῦν καὶ φέρουσι
 καὶ τοῖς μὲν ἔγνωσμένοι ἀπιστοῦσι, τὰ ἢ ὡς ἀδύνατα
 τῶν ὄντων ἐπαδόντων, τῇ δεινότητι τῶν λόγων ἀπειθῶν
 τῶν, τὸ τοῖον τῆς ἀπαρθείας αἰτιον τὰ ἢ ἀπὸ τῆς
 πρὸ τὸ αὐτὸ ὅτι τῆς δυνάμεις ὁρμηθεῖν ἐκείτους
 τῶν μὲν πρὸς αἰχίνου τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἀντιποιοῦν μὲν, τὴ
 ἢ πατέρου λαμπερότητα ὅπισκοτεῖν ἑαυτῶ ἀνακλίεντος.
 εἰς ἢ τὸ τὸ πᾶντος λυμαντικῶς τῶν τῶν πολιτῶν, καὶ
 πλείστης φυλακῆς ἀξιοῦν τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς τῶν ἀνδρῶν.
 ἴμα μὴ εἰς πανολεθρίαν τῶν κοινῶν ῥιζώδην ἀναβλαστῆ-
 σαι, καὶ ταῦτα μὲν ἔπι τοσοῦτον, ὅν τινὰ ἢ ῥητόρων ἐκείτους
 τουτοῖν τὸν ἀγῶνα ἠγῶνισατο, ὅκ τῶν ἀντιπάλων λόγων
 συγκελευσῶν μὲν πλείστης μὲν ἠδονῆς, ὡφελείας δὲ οὐδὲν
 καταδυσέεσθαι γινώσκονται τοῖς πρὸς τοῖς λόγοις ἑαυ-
 τῶν ἐκείτους, ἐν τούτοις γὰρ οἱ κερβεῖς τῶν ῥητόρων, πᾶσαν μὲν
 τὴ τῆς δεινότητος τὴν ἰσχυρῶν, πᾶσαν ἢ τὴν τῆς ταυθείας τὴ καὶ
 ῥητορείας πανοπλίαν προῦχειρίσαντο. πρὸς δὲ καὶ μὲν
 καταρχὰς τὸν καὶ τιμαρχου λόγον (καὶ τοῖς τόπου τινὸς ἐν
 αὐτῆς πρὸς ἀντιπάλων καὶ δακετῆ τινὸς δὴ μὲν ἐμφωλέ-
 νοντος τῆς τῆς καὶ ἢ μὲν ἀνδρόποιοι, καλῶς ποιοῦσιν ἀπῆ-
 ρημῆς) εἰς τὴ τῶν καμῶν ἀκολουθίαν καὶ δὴ ὅτι ὁ
 δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς ἀπαρθείας, οὐ μόνον αἰχίνου
 ὡς καδυμενίου τὰ τῆς πόλεως κατηγορεῖ. ἀλλὰ καὶ τι-
 μαρχου, ἐκ γὰρ τῶν ἐόντων, ὑποπολογεῖ. τούτοις δ' ἐπι-
 ταῖ ἢ αἰχίνου ὑπολογία, καὶ ἢ γραφῆ ἢ καὶ κτησιφάντος, ἢ
 ἀντιπάλων τῆς δημοσθένος, καὶ ἐν τούτοις τὸ δεύτερον τιμή-
 μα τῶν λόγων κατὰ λέγει καὶ τοῖς τῆς ταυθείας ἀπαρθείας,
 τὰς ἐκείτους ὅπισκοτεῖς πρὸς τῶν τέλει κείδεται, ἀμα τῶν
 δειναρχου λόγων, εἰς τὸ τελευτῶν γερὰ φθαι τὰ τῶν ῥη-
 τῶν. ἀλλ' ἵνα μὴ τὸ μέγεθος τούτου τῆ τῶν ἀναρμόσον
 ῥητορῶν καὶ ἀσύμμετρον τῶν πρὸς τῶν μέρει αὐτῶ σωετα-
 ξαμῶν, ὅς τις μὲν οὐκ ἔσθ' ὁλοκλήρως ταῦτα καὶ μὲν πρὸς σκεπτικῆς
 σωεσεως ἀναγνώσεται, κατὰ πύσειν αὐτῶ, ὡς οἱ μὲν, τῶν
 κατ' ἢ μὲν ῥητορῶν δὴ μὲν, πρὸς γὰρ τούτοις τῶν ῥητορῶν ἀντιθέτοις ὁ μὲν.

A quibus imminere Græcis periculum providebat.
 Qua etiam sola honesta dissidij causa commemo-
 rari potest. Etsi enim Aeschines proditionis Ma-
 cedonica reus agitur: id tamen crimen, ut non sa-
 tis confirmatum, in medio relinquamus: & utrun-
 que, tam Aeschinem quam Demosthenem, virum
 fuisse bonum, & commodorum patriæ studiosum,
 fingamus, qualem uterque se perhiberi vult. Re-
 ferebat autem sua consilia Demosthenes ad reipub-
 licæ dignitatem, cum periculo in præsentia con-
 iunctam, & in posterum veræ securitatis effectri-
 cem: Aeschines contentus erat præsentis pacis quali-
 cunque, & populum Atheniensem luxu enervatū,
 & non iustis opibus munitum, imparē censebat
 ad resistendum Philippo & Alexandro, regibus
 acerrimis, & illo tempore potentissimis. Uter re-
 etius senserit, pronunciare non est meum. utrius-
 que argumenta quisque inter se conferat: etsi nos
 propter veræ historiam ignoratorem, velut in sa-
 lebris hæremus, & sine conditione illa (si verè
 hoc dicit Aeschines, aut Demosthenes) certi nihil
 statuere possumus. Quis.n. nescit, oratorum verba
 non ad veritatem semper, sed ad persuaden-
 dum quavis ratione, serè accommodari: negari, af-
 firmari, fingi multa ab iis audacissime? neque id
 omnino infelicitè: vulgus enim tanta leuitate est,
 ut ab hominibus eloquentibus ea etiam quæ com-
 peria habet, in præsentia sibi extorqueri, & absur-
 dissima quæque persuaderi sinat. Quarta causa
 videtur ab emulatione eiusdem studij profici-
 scisci, cum enim uterque primus inter oratores ha-
 beri cuperet, alterius sibi gloria quasi caliginem of-
 fundi ac luminibus obstrui, molestè tulit: qui affe-
 ctus multum rebus publicis incommodat, & a bo-
 nis viris omni studio est reprimendus, ne radices
 agat in civitatis perniciem. Sed hæc hæctenus. Quæ
 autem pacto suam uterque causam egerit, ex col-
 latione orationum summa cum voluptate cognos-
 cetur, nec minori cū fructu ab eloquentia studiosis.
 Hic enim duo hi oratores præstantissimi, omnes in-
 geniorum vires, omnem doctrinam & facundiam co-
 piam deprompserunt. Collocavimus autem prin-
 cipio orationem contra Timarchum (etsi locus in ea
 tractetur offensionis apud nostros homines nō in-
 iuria plenus) cum propter seriem temporis: tū quia
 in oratione Demosthenica falsæ legationis, nō Aes-
 chines duntaxat neglecti officij accusatur: sed Ti-
 marchus etiam utriusque defenditur. Ordine sequi-
 tur Aeschinis defensio, & accusatio Ctesiphontis,
 quam Demosthenes ea gravitate, eo eloquentiæ flu-
 mine refutat: ut qui cum ceteras, tum hanc oratio-
 nem accuratius expendere (gracè præsertim scri-
 ptas) nulla nostræ ætatis scripta præ horum orato-
 rum excellentia magnopere admiraturus esse vi-
 deatur. Augustæ Vindelicorum, Calendas Augu-
 sti, Anno 1569.

2. Macedoniam studium & odium.

3. Diversa consilia.

4. Aemulatio.

Ordo contra Timarchum orationis.